

Дзвінка Торохтушко



Молитва

УДК 821.161.2-3

Д43

Редактор *Оксана Аркуша*
Художнє оформлення *Зінаїди Гаврилюк*
Дизайн *Олександра Курила*

Дзвінка Торохтушко

Д43 Молитва: / Дзвінка Торохтушко. — Київ: Алатон, 2019. — 176 с.: іл.

ISBN 978-966-2663-70-9

Ви можете кохатися в поезії чи взагалі не любити вірші й ніколи навіть не спробувати скласти жодної рими. Але коли душа болить, радіє, співає або рве струни, вона чомусь говорить саме віршами. Вголос чи виключно відчуттєво. Неусвідомлено й відрухово чи ретельно добираючи слова. Тому, якщо ви вже тримаєте в руках цю книжку, просто розгорніть її на будь-якій сторінці й перебіжіться очима по рядках. І цього буде достатньо, щоб зрозуміти: вірші Дзвінки Торохтушко не просто так потрапили вам до рук. Можливо, це саме те, чого наразі бракує вашому серцю й що потрібно вам для Життя.

УДК 821.161.2-3

ISBN 978-966-2663-70-9

© Дзвінка Торохтушко, 2019
© К. Холодов, передмова, 2019
© З. Гаврилюк, худ. оформлення, 2019



Я – військовий капелан, якому довелося побувати на війні. Тій війні, що по-стала для українців як необхідність захисту своєї землі, своєї родини, нації, віри.

Війна – місце далеко не затишне. Проте вона досі вабить до себе справжніх чоловіків, для яких честь і беззаперечний обов'язок – захистити свою Батьківщину, не пошкодувати життя свого за друзів своїх. І нам випав такий історичний шанс.

Війна – це палючий сплав емоцій і відчуттів, що не може залишатися десь у закутках душі непоміченим. У Дзвінки Торохтушко він виливається на папір то проникливими глибокими роздумами, то болючими рядками сліз. Адже її чоловік – військовий капелан, а двоє старших синів – лицарі-добровольці. Саме через це Дзвінка вповні змогла передати і суть війни, і почування солдата, і переживання дружини та матері, які чекають його вдома. У своїх поезіях вона зуміла вдало поєднати затишок дому і біль війни, справжню любов і безмірну тугу за чоловіком, синами, побратимами, велич подвигу полеглих і марнотність споживацької суєти.

Збірка починається віршем "Молитва", і це не випадково. "Молитва" супроводжувала наших бійців у всіх бліндажах та окопах, боях і втратах, здобутках і перемогах. Цей вірш за короткий час став піснею, справжньою молитвою-оберегом. Став легендою. Бо там, на сході, далеко не всі солдати знають, хто автор "Молитви" та й чи є у неї автор узагалі, але, написану від руки чи надруковану, її мають при собі майже всі. Слова прості, звичайні, зовсім не пафосні чи патетичні. Вони просто живі й пережиті. Вимолені слова. Жінки, матері, українки.

... Я душу й тіло Тобі офірую.
Побудь, мій Боже, зі мною!
Вірую!

Коли читаєш це, відчуваєш усім своїм єством, що Бог з тобою. Поряд, плече до плеча, серце до серця. Так написала Дзвінка. Наша Дзвінка. І її вірши. Беззаперечно, безумовно і часом як дитина – щиро та трохи наївно. Бо все, про що пише Дзвінка, – правда. Все пережито, пропущено крізь душу й виведено на папері. Щоб не забулось.

Бо хочеться сподіватися: це наша остання війна. І далі все буде добре.

**Костянтин Холодов,
військовий капелан**





Війна і ми

Розділ 1



Молитва

Побудь, мій Боже, отут зі мною,
У цьому полі, у розпал бою.
Серед руїни і серед краху
Не дай пізнати глибини страху,
Не дай упасти в зневіру й розпач
І побратимам розбігтись врозтіч.
Побудь, мій Боже, отут між нами
Душею батька, сльозою мами,
Сестри любов'ю, брата плечима,
Чеканням милої, її очима.
Побудь зі мною тут незникомо,
Коли немає звісток із дому,
Коли чекання спалює в попіл,
В серце і душу входить неспокій,
Коли в набох сиріє порох,
Коли в обличчя сміється ворог.
Побудь, мій Боже, отут зі мною,
Посеред світу, посеред болю,
Храни від смерті, від кулі вражої.
Будь мені, Боже, вартою, стражею.
Я тіло й душу Тобі офірую!
Побудь, мій Боже, зі мною!
Вірую!



Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.